

Már a falu utcáján verték lépésről-lépésre a vasas németet, amikor egyszer Juliska nagy ijedten felsikoltott!

Egy vitézül verekedő honvédet látott, aki három ellenséget tartóztatott fel emberfeletti erővel, de a háta mögött már ott ólálkodott egy német, kardját magasan tartotta, hogy levágja vele a vitéz magyar honvéd fejét.

Ezt a sikoltást meghallotta a honvéd is, hirtelen hátratekintett, épp annyi ideje volt csak, hogy elkapja fejét a szörnyű vágás elől... A másik pillanatban már a földön hentergett az orvul támadó ellenség... Egyetlen vágással kettészelte a hős Gábor, mert akit Juliska veszedelemben látott, az éppen Kelemen Gábor, az édes testvərbátyja volt.

A roham csakhamar véget ért, az ellenség csufosan megszaladt Damjanich rettenetes serege elől. Maga Damjanich is szemtanuja volt a dolognak s amikor az ellenséget messze kiverték a faluból, maga elé hívatta a bátor honvédet és a templom harangját megkongató hős kisleányt.

A vörössipkás zászlóalj előtt odalépett a két hóshöz s így szólt először Juliskához:

— Te, kisleányom, bátor magyar leány vagy. Megmentetted szülőfaludat bátor viselkedéseddel. De többet is tettél, láttam. Megmentetted vitéz bátyád életét is. Ezért jutalmat érdemelnél. De mit adjak neked én, aki katonákat szoktam kitüntetni.

Azzal lehajolt kis Juliskához s homlokon csókolta a vörössipkás zászlóalj előtt.

— Eljen! Eljen! harsant fel a zászlóalj szinte egyszerre. Voltak, akik elfordultak, mert könny csillogott a szemükben...

Te pedig — fordult most Damjanich, a csaták hőse, a vitéz Kelemen Gáborhoz — hős voltál, a hősök között is a leghősebb, megérdemled, hogy kitüntesselek. Ezzel őrmesterré léptette elő és egy csillogó medáliát tűzött keblére a vörössipkás zászlóalj legbátrabb katonájának.

Március 15

Március tizenötödikére

Megpezszdül a magyar ember vére,
Minden szemben lélek tüze lobban,
Minden szív egy érzelemmel dobban.
Bármily bánat felhőzzék fölédtek,
Ezt a napot sohse feledjétek!

Március tizenötödikére

A természet is tavaszt igére.
Kikeleti pompáját kibontja,

Verőfényét kedveskedve ontja.
Bármilyen gond boruljon fölétek:
Ezt a napot sohse feledjétek!

Ez a nap, mely fényét égből kapja,
A szabadság születésnapja
Amikor új hajnal szele zsongott,
Szabad földön szabad nép ujjongott.
Bármily gyász sötételjen fölétek:
Ezt a napot sohse feledjétek!

Petőfi hős riadója zendül,
Honvédszászlók selyemszárnya lendül.
Szíveteket oltárra hozzátok:
Kossuth szava szólal most hozzátok.
Bármily átok nehezedik fölétek:
Ezt a napot megünnepeljétek!

Százszor szent most a szabadság napja,
Hogy nemzetünk Trianonnak rabja,
Hogy hazánknak kétharmada börtön
S nincs vigasság most a magyar földön.
Bárhogy verjen is balszerencséték:
Ezt a napot megünnepeljétek!

Töltse meg e nap szívünket hittel,
Hogy visszatér, mit balvégzet vitt el,
Kizöldül a völgy, amit vihar tép,
Szabad lesz a magyar föld, magyar nép.
Közeleg a feltámadás, higyjétek:
Ezt a napot sohse feledjétek!

Jászay-Horváth Elemér.

Bognár Bence hőstette

Messze-messze innen, a Csiki-havasok alján történt ez, amit most elmondok néktek, kedves gyermekeim.

Az egyik szép tavaszi napon egy sereg tíz-tizenkét éves fiú játszadozott az udvaron. Mit? Éppen háborusdit játszottak. Fakardokkal, botokkal voltak felfegyverkezve, s hangos lármával hadakoztak. Egy részének papircsákó volt a fején, a többinek rongyokból csavart bocskor volt a lábán.

Egy darócruhás idegen járt éppen arra, mélyen lehuzott sapkája alól nézegette nagyon szigorú szemmel a gyermekek hadakozását. Nem bírta azonban sokáig szó nélkül, különösen akkor, amikor azt látta, hogy a papircsákós katonák elkergették a bocskoros hadat.